

U S N E S E N Í

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Olgy Klímové a soudkyň JUDr. Marty Havlové a JUDr. Jany Řeřichové ve věci **oprávněného CASPER CONSULTING, a.s.**, IČ: 63980401 se sídlem Praha 1, Olivova 2094/4, zastoupeného Mgr. Soňou Bernardovou, advokátkou se sídlem Brno, Koliště 55 proti **povinnému M** [redacted] **M** [redacted], nar. [redacted], bytem [redacted], k doručení [redacted], o návrhu povinného na zastavení exekuce, k odvolání oprávněného a povinného do usnesení Okresního soudu v Klatovech ze dne 21.5.2013, č.j. 28 Exe 1018/2012-149,

takto:

- I. Usnesení soudu prvního stupně se ve výroku I., p o t v r z u j e.**
- II. Ve výroku II. se usnesení soudu prvního stupně m ě n í tak, že se tento výrok zrušuje.**

Odůvodnění

Napadeným usnesením soud prvního stupně zamítl návrh povinného na zastavení exekuce nařízené usnesením Okresního soudu v Klatovech z 28.3.2012, č.j. 28 Exe 1018/2012-36 ve spojení s usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 4.2.2013, č.j. 18 Co 63/2013-111 (výrok I.) a dále rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o návrhu na zastavení exekuce (výrok II.). V odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že povinný nijak nedoložil a ani ve svém návrhu netvrdil, že by oprávněnému dluh zcela nebo částečně uhradil. Nepřípustnost výkonu dovozuje z toho, že po vydání rozsudku oprávněnému sdělil, že je ochoten dluh zaplatit a žádal o sdělení čísla účtu. Pokud oprávněný skutečně na dopis povinného nereagoval, měl povinný i jiné možnosti k úhradě dluhu než převodem na účet. To že vyjádřil ochotu dluh uhradit, nemůže být důvodem, pro který nelze exekuci vykonat. Proto byl návrh povinného na zastavení exekuce zamítnut. Pokud jde o náklady řízení, nebyla náhrada přiznána žádnému z účastníků, neboť povinný byl v této části řízení neúspěšný a oprávněnému žádné náklady nevznikly.

Proti tomuto usnesení podali odvolání oba účastníci. Oprávněný pouze do výroku o nákladech řízení. Uvedl v něm, že závěr soudu prvního stupně o tom, že mu žádné náklady nevznikly, není správný. Od počátku je v exekuci zastoupen advokátem a zastoupen byl i v této části řízení, tj. v řízení o zastavení exekuce a jako takový učinil prostřednictvím svého právního zástupce úkon, když se vyjádřil k návrhu povinného na zastavení exekuce. Žádal přiznat odměnu za zastoupení za jeden úkon právní služby 3.420,- Kč, náhradu hotových výdajů za jeden úkon právní služby 300,- Kč, dle vyhlášky č. 177/96 Sb. a 21 % DPH tj. 781,- Kč.

Povinný v podaném odvolání uvedl, že návrh na zastavení exekuce podal zákonnou cestou soudního exekutora s odkazem na ustanovení § 268 odst. 1 písm. h). Dle tohoto ustanovení je předložený návrh nutno projednat. Soud prvního stupně však vůbec neodůvodňuje, proč ve věci nenařídil jednání. Dále poukazoval na to, že rozhodnutí vydala vyšší soudní úřednice, ale podle zákona č. 121/2008 Sb. o vyšších soudních úřednicích v platném znění od 1.1.2013 po novelizaci zákonem č. 396/2012 Sb. v části 21 článku XXXII, se v § 11 pod písm. i) uvádí – vyšší soudní úředník může provádět veškeré úkony soudu prvního stupně s výjimkou rozhodování o zastavení exekuce, je-li třeba nařídit jednání. Vzhledem k tomu, že pro projednání návrhu na zastavení exekuce podaného podle ustanovení § 268 odst. 1 písm. h) o.s.ř. je nutno nařídit jednání, nemůže tedy o takovém návrhu rozhodovat vyšší soudní úředník. Bez ohledu na závěry, které jsou uvedeny v odůvodnění rozhodnutí, je nutno konstatovat, že pro rozhodování o předmětném návrhu na zastavení exekuce nemá oprávnění, neboť jde o rozhodování o návrhu, ke kterému je třeba nařídit jednání. Navrhoval, aby Krajský soud v Plzni jako odvolací soud předmětné usnesení zrušil a vrátil věc soudu prvního stupně k dalšímu projednání v souladu se zákonnými předpoklady.

Ve vyjádření k odvolání oprávněně povinný poukázal na nálezy Ústavního soudu ČR uveřejněné ve sbírce zákonů ČR č. 116/2013 Sb., která byla rozeslána dne 7.5.2013, kdy základní princip pro posouzení účelnosti vynaložených nákladů je uveden v bodu č. 18 tohoto nálezu Ústavního soudu. Bez ohledu na důsledky, které citované rozhodnutí Ústavního soudu má, je zcela přesvědčen o tom, že rozhodnutí Okresního soudu v Klatovech v napadeném výroku bylo věcně správné.

Odvolací soud podle § 212 a § 212a o.s.ř. přezkoumal napadené usnesení a pak dospěl k závěru, že odvolání obou účastníků nelze považovat za důvodné. Ve věci odvolací soud rozhodl bez nařízení jednání (§ 254 odst. 7 a 8 o.s.ř.).

V přezkoumávané věci byla k návrhu oprávněného usnesením Okresního soudu v Klatovech ze dne 28.3.2012, č.j. 28 EXE 1018/2012-36 nařízena proti povinnému exekuce podle pravomocného a vykonatelného směnečného platebního rozkazu Krajského soudu v Plzni ze dne 4.4.2002, č.j. 60 Sm 20/2002-10ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 4.2.2005, č.j. 47 Scm 138/2002-126 k uspokojení pohledávky oprávněného ve výši 57.303,- Kč s příslušenstvím, pro náklady předcházejícího řízení ve výši 28.650,- Kč a pro náklady exekuce, které budou v průběhu řízení stanoveny. Provedením exekuce byl pověřen označený soudní exekutor. Dále z obsahu spisu vyplývá, že povinný uplatnil návrh na zastavení exekuce, v němž uváděl, že ihned po vyhlášení rozsudku u Vrchního soudu v Praze sdělil žalobci, že rozsudek respektuje, dobrovolně jej splní, a to ihned po jeho aktu součinnosti zasláním prokazatelně správných informací o tom kam přisouzené plnění poukazovat. Dovožoval, že výkon rozhodnutí je nepřípustný a žádal, aby exekuce byla zastavena podle § 55 ex. řádu dle § 268 odst. h) o.s.ř., když oprávněný nesplnil svou povinnost pravdivého tvrzení o stavu věci a existenci dokladu dobrovolného přijetí přisouzené povinnosti.

Důvody pro zastavení exekuce vyjmenovává ustanovení § 268 odst. 1 o.s.ř. podle něhož výkon rozhodnutí bude zastaven jestliže a) rozhodnutí, které je podkladem výkonu se dosud nestalo vykonatelným, b) rozhodnutí bylo po nařízení výkonu zrušeno nebo se stalo neúčinným, c) zastavení výkonu rozhodnutí navrhl ten, kdo navrhuje jeho nařízení, d) výkon rozhodnutí postihl věci, které jsou z něho podle § 321 a § 322 o.s.ř. vyloučeny, e) průběh výkonu rozhodnutí ukazuje, že výtěžek, kterého jim bylo dosaženo, nepostačí ani ke krytí jeho

nákladů, f) pravomocně bylo rozhodnuto, že výkon rozhodnutí postihuje majetek k němuž má někdo právo nepřipouštějící výkon rozhodnutí (§ 267), g) po vydání rozhodnutí zaniklo právo jim přiznané, ledaže by tento výkon rozhodnutí byl již proveden; bylo-li právo přiznáno rozsudkem pro zmeškání, bude výkon rozhodnutí zastaven i tehdy, jestliže právo zaniklo před vydáním rozsudku, h) výkon rozhodnutí je nepřípustný protože je tu jiný důvod, pro který výkon rozhodnutí nelze vykonat. Povinný se domáhá zastavení exekuce podle § 268 odst. 1 písm. h) o.s.ř. Pokud jde o ustanovení podle § 268 odst. 1 písm. h) o.s.ř., pak toto ustanovení dopadá na případy, v nichž je výkon rozhodnutí nebo jiného titulu pro pochybení při nařízení výkonu rozhodnutí, pro okolnosti, které nastaly při prováděném výkonu rozhodnutí nebo z jiných důvodů nepřípustný. Z ustálené soudní praxe se důvody, pro které je na místě výkon rozhodnutí mít za nepřípustný spojují s vadami exekučního titulu (pokud nezpůsobí jeho materiální nevykonatelnost, která zakládá důvod zastavení výkonu podle § 268 odst. 1 písm. a) o.s.ř.) nebo s pochybením při nařízení výkonu rozhodnutí dále s rušivými okolnostmi při provádění výkonu, popřípadě se specifickým jednáním povinného (například započtení pohledávek před vydáním vykonávaného rozhodnutí). Dále pak pod jiný důvod nepřípustnosti výkonu, který má vazbu na vadu exekučního titulu, lze podřadit situace, kdy v důsledku příslušných ustanovení zákona a ustanovení soudu pravomocná rozhodnutí vydaná na základě právního předpisu, který byl později zrušen nálezem Ústavního soudu, zůstávají sice nedotčené, avšak platí, že práva a povinnosti podle takových rozhodnutí nelze vykonat. Konečně zastaven musí být výkon rozhodnutí i tehdy, byl-li nařízen podle takzvaného nulitního (nicotného) aktu.

V daném případě je zcela nepochybné, že o žádný ze shora označených důvodů se nejedná.

Exekuce v projednávané věci byla nařízena, jak již bylo zmíněno shora, usnesením ze dne 28.3.2012, které bylo usnesením Krajského soudu v Plzni ze 4.2.2013, č.j. 18 Co 63/2013-111 potvrzeno. Napadené usnesení je pak z 21.5.2013. Jde-li o výtku povinného, že rozhodnutí bylo vydáno vyšší soudní úřednicí, pak nutno poukázat na zákon č. 121/2008 Sb., o vyšších soudních úřednicích a vyšších úřednicích státního zastupitelství ze dne 19.3.2008 č. 121/2008 Sb., kde v § 10 odst. 1 písm. g) je uvedeno, že vyšší soudní úředník může provádět úkony soudu prvního stupně v občanském soudním řízení o výkonu rozhodnutí srážkami ze mzdy, příkázáním pohledávky nebo prodejem movitých věcí, o příkazu k výplatě z účtu peněžního ústavu, v němž není třeba nařídit jednání o výkonu rozhodnutí prodejem nemovitostí, tam kde nemusí být nařizováno jednání. Rozhodnutí o zastavení výkonu rozhodnutí může soud vydat bez nařízení jednání. Jednání nařídí, jestliže je to nutné; má-li být výkon rozhodnutí zastaven podle § 268 odst. 1 písm. g) a h) stanoví zákon, že vydání rozhodnutí má zpravidla předcházet jednání. Jednání nařídí vždy, provádí-li dokazování ke zjištění, zda nastal některý z důvodů zastavení výkonu rozhodnutí. Takový důvod se nenaznačoval, a proto soud prvního stupně nepochybil, pokud ve věci rozhodl, aniž jednání nařídil neb nařízení jednání nemusí předcházet bezpodmínečně v každém případě, zejména tehdy neprovádí-li se dokazování. Také ustanovení § 269 odst. 2 o.s.ř. uvádí, že v případech uvedených v § 268 odst. 1 písm. g) h) se rozhoduje zpravidla, niko-li bezvýhradně po předchozím jednání. V době kdy rozhodnutí bylo vydáno, a to vyšší soudní úřednicí, stalo se tak v souladu s výše citovaným zákonným ustanovením. Podle 11 písm. i) zákona č. 121/2008 Sb. ve znění účinném do 5.7.2013, kdy toto ustanovení bylo zrušeno, může vyšší soudní úředník v občanském soudním řízení, nestanoví-li zvláštní zákon jinak, provádět veškeré úkony soudu prvního stupně s výjimkou rozhodování o zastavení a odkladu exekuce, je-li třeba nařídit jednání a rozhodování o vyloučení soudního exekutora. Shodně, jak již bylo

zmíněno shora, nebylo-li třeba nařídít jednání, pak podle právní úpravy platné v době vydání rozhodnutí mohl rozhodnutí vydat vyšší soudní úředník. Jinak s důvody uvedenými v odůvodnění rozhodnutí soudu prvního stupně proč nebylo na místě exekuci zastavit, se odvolací soud ztotožnil, a postačí proto na ně odkázat. Proto odvolací soud rozhodnutí ve věci samé podle § 219 o.s.ř. potvrdil.

Pokud jde o odvolání oprávněného, pak je neshledal odvolací soud důvodným, když o nákladech řízení v souvislosti se zastavením exekuce podle § 89 zákona č. 120/2011 Sb. rozhoduje soud tehdy, je-li třeba náhradu nákladů řízení přiznat povinnému. O nákladech oprávněného, které oprávněnému hradí povinný, rozhoduje soudní exekutor, který náklady oprávněného vymůže na základě příkazu k úhradě nákladů exekuce některým ze způsobů určených v exekučním příkazu k provedení exekuce ukládající zaplacení peněžité částky. Proto odvolací soud rozhodnutí ve výroku II. změnil tak, že tento výrok zrušil, protože neměl být vůbec vydán.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí je přípustné dovolání za předpokladu, že rozhodnutí závisí na vyřešené otázce hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak. Dovolání se podává ve lhůtě dvou měsíců od doručení rozhodnutí odvolacího soudu k Nejvyššímu soudu ČR v Brně prostřednictvím soudu, který rozhodoval v prvním stupni.

V Plzni dne 29.8.2013

Za správnost vyhotovení:
L. Velková

JUDr. Olga Klímová, v.r.
předsedkyně senátu